

Karel Cornelissen was in Ginderbroek en omstreken vooral bekend als De Lim. Hij was een bekend figuur in onze wijk als wielrenner, diamantslijper, duivenmelker en als herbergier. Het was zijn vrouw, Anna van de Lim, die op de hoek van de Borgerhoutsendijk en Ginderbroek – nu residentie Kaberuyv – een florissant café uitbaatte.

Zijn zoon, Jan van de Lim, begon in 1957 met een garage in het zaaltje van hun herberg.

Na enkele jaren was de garage zo erg uitgegroeid dat ze uitgezwermd is naar grotere percelen in Ezaart en in Rosselaar.

In Molse Tijdingen 2018 werd de loopbaan van De Lim, alias Karel Cornelissen, en van zijn zoon Jan in een bijdrage uit de doeken gedaan.

Tot in het midden van vorige eeuw was een toenaam binnen de lokale gemeenschap vanzelfsprekend. Het was de tijd dat er geen dorp of gehucht was of zo goed als iedereen had een toegeworpen naam, die vaak bekender was dan zijn werkelijke.

Zelden werd die bijnaam als aanspreking gebruikt, maar des te meer om over iemand te praten. Als die in zwang was, speelde men hem niet gemakkelijk meer kwijt.

Maar na de Tweede Wereldoorlog ging het gebruik van de bijnamen snel bergaf en nu horen ze nog alleen tot de volksoverlevering.

Alleen hier en daar bleef er in het dorp nog eentje hangen.

Zoals 'De Lim'.

Buiten zijn familie kende niemand Karel Cornelissen, maar sprak men van de Lim, dan wist iedereen dat het ging over de wielrenner, de diamantslijper, de duivenmelker en de herbergier.

Hoe Karel Cornelissen aan zijn toenaam is geraakt, is pas onlangs uitgekomen bij de uitvaartdienst van zijn zoon Jan.

Een van de eerste arbeiders in de carrosserie van de garage De Lim wist het toen te vertellen.

Toen Karel Cornelissen in Herenthout er als diamantslijper aan de slag ging, vroegen zijn nieuwe werkmakers waar hij woonde.

'In Mol', zei hij.

'O, van de Limburg?' polste iemand.

'Toch niet', stipte Karel aan, 'Mol ligt in Antwerpen, maar wel dicht bij Limburg.' Maar voor de andere werknemers bleef hij toch een Limburger wat al vlug werd afgekort tot 'de Lim'.

Zulke toegeworpen namen werden vroeger meer gebruikt. Zo noemden de mensen van Lommel de inwoners van Overpelt en Neerpelt de 'Luiksen', omdat ze voor de Franse revolutie bij het prinsbisdom Luik hoorden; en die van Balen de 'Brabanders' want die maakten deel uit van het hertogdom Brabant.

Later zullen zijn zoon Jan van Karel Cornelissen en nu zijn kleinkinderen, de huidige zaakvoerders, de bijnaam de Lim zelfs als hun handelsmerk hanteren.

Zijn overgrootvader was Louis Cornelissen (Turnhout 1759 - 1852). Hij woonde in Turnhout en in het bevolkingsregister stond hij ingeschreven als meester-horlogemaker.

Zijn grootvader heette Petrus Josephus Johannes of simpelweg Jan Cornelissen (Turnhout 1819 - Mol 1888). Na het overlijden op 26-jarige leeftijd van zijn eerste vrouw Adriana Meeuwis, trouwde hij in 1846 met Anna Catharina Bellemans uit de Nieuwstraat waar ze zich ook zullen vestigen.

In het bevolkingsregister stond Jan ingeschreven als meester-horlogemaker en herbergier. Hij oefende dus hier in Mol hetzelfde beroep uit als zijn vader in Turnhout.

Van hun herberg moeten we ons niet te veel voorstellen. In de voorste kamer met een kleerkast, een divan, een watersteen met een 'moosgat' waarvoor men een plank kon schuiven om de ratten en katten buiten te houden, stond ook een Leuvense stoof met enkele cafétafeltjes en stoelen errond. Bij vriesweer schoven de klanten hun stoelen rond de gloeiende pot van de kachel.

Die huiskamerherberg was een van oudste cafés in de wijk Ginderbroek, maar ze droeg wel de toepasselijke naam van 'In de Klok'.

Zijn vader was Louis Cornelissen (Mol 1849 - 1918). Hij had de herberg van zijn ouders overgenomen en werd 'Wieter van de Horlogemaker' genoemd, maar nog meer 'Wieter van de Klok'.

Zijn vrouw was Clementina Mariën, die in de volksmond 'Manske van de Wieter van de Klok' heette. Hun dochter Stans zal later trouwen met Jefke Geuens, bekend als Jefke Duuter die in 1979 een van de eerste honderdjarigen in onze gemeente werd.

Het begin van de Nieuwstraat omstreeks 1913 met links vooraan de woning en de herberg 'In de Klok' van Louis Cornelissen. De Nieuwstraat was toen een smalle kasseiweg en tussen 1895 en 1950 denderde er de tram nog doorheen.

Uitvergroet: de herberg 'In de Klok' met ernaast een van de gaslantaarns, die vanaf 1906 in de hoofdstraten van Mol-Centrum werden geplaatst.

Karel Cornelissen (°1900-1982) trouwde op 1924 met Anna Dammen (°1903-1975), een dochter van een beestenkoopman uit Langvennen in Balen. Al meteen kreeg zij ook de naam van haar man mee en werd ze 'Anna van de Lim'.

1924: De trouwfoto van Anna Dammen en Karel Cornelissen.

In 1929 kregen Anna en Karel de toelating van het schepencollege om in de Jakob Smitslaan een woning te bouwen, nu nr. 64. (Boek 'Den Boulevard' p. 73, door Styn Geys).

Lang hebben ze er niet gewoond, want twee jaar later kochten ze het perceel op de hoek van de Borgerhoutsendijk richting Ezaart.

Van dat perceel is rond 1913 een foto genomen met de schamele woningen die er toen nog opstonden.

Ginderbroek was een daglonerswijk waar de mannen voor een karig loon gingen werken of slecht betaald thuiswerk verrichtten. Ondanks

hun lange werkdagen verdienden ze net genoeg zodat hun gezin niet moest gaan bedelen.

De armoedige, zelfs schrijnende levensomstandigheden uit de negentiende eeuw geven hier een duidelijk beeld van 'Arm Vlaanderen' zoals Auguste De Winne ze in 1901 heeft beschreven.

De arbeiderswoningen op de hoek van het pleintje van Borgerhout en Ghinderbroek richting Ezaart. De vrouwen zochten beschutting in de schaduw van de zomerzon. Net voor de bomen aan de rechterkant ligt de Oude Molenstraat.

In 1931 werden de woningen van dat hoekperceel gesloopt en Anna en Karel Cornelissen bouwden er een stevige woning waarvan de voorste plaats als café werd ingericht, en met ernaast nog een zaaltje.

Tijdens de eremis in 1946 van E.H. Jan Hens uit de Oude Molenstraat trok de optocht voorbij de herberg en het zaaltje van Anna van de Lim.

Coureur 'Charel' Cornelissen of de Lim in de beginjaren 1920

Karel Cornelissen was in zijn jonge jaren vooral bekend als de 'coureur' van de streek. Hij reed veel op de 'wielerpiste'.

Rond de eeuwwisseling van 1900 was het bezit van een fiets een voorrecht van een enkeling. In 1899 waren in Mol 147 fietsen, in Balen 60 en in Dessel 31. Pas na de Eerste Wereldoorlog werd de fiets een vervoermiddel voor iedereen en het fietsen werd een echt elan voor de brede volksmassa.

De velodrooms kenden in de jaren 1920 en '30 enorme successen.

Als men op een pleintje rondjes kon rijden, dan sprak men al van een velodroom, zoals in 1911 met Mol-kermis op het Pleintje van Ghinderbroek dat toen 'Onder de Bomen' heette.

Maandag 21 augustus 1911

Voormiddag koersen op de velodroom van Ghinderbroek (Onder de Bomen): Grote velokoers voor alle liefhebbers (45 kilometers); 1ste toer 5 fr. premie, 25 fr. vooruit.

De echte wielersbaan van Mol werd pas in 1934 gebouwd.

De houten piste bevond zich ter hoogte van de Leenhofstraat, tussen Oostervennestraat en Bristolhof, op grond van Sooi Gheys, waar nu de lokalen van het gemeenschapsonderwijs staan.

De officiële naam was 'Velodroom Sportpaleis', maar in Mol stond ze vooral bekend als 'de Piste'.

De inhuldiging ervan vond plaats op 2 juli 1934 met de eerste Grote Prijs van Mol. Naar het schijnt waren er toen zowat 2500 toeschouwers.

Het baanwielrennen was een van de eerste sporten die grote volksmassa's wist te mobiliseren.

Wel nog in de toenmalige levensstijl, want Het Annoncenblad van Moll schreef in 1936: 'Streng verboden aan jonge meisjes de Velodroom Sportpaleis te bezoeken, zonder bijzijn der ouders.'

Lange tijd konden jonge kerels hun sociale situatie gevoelig verbeteren, wanneer ze zich konden opwerken tot een van de betere pistiers.

Een prachtige foto

van de Molse velodroom, genomen door fotograaf Nonnon met de toen bekende renners Hendrickx en Loncke, die laatste werd rechtgehouden door de Staf Schaevers, Staf van de Witte uit de Nieuwstraat, de man met de pet.

De velodroom van Mol beleefde enkele jaren historische meetings. Maar wat met veel enthousiasme was begonnen, leek uiteindelijk geen lang leven beschoren. De kosten liepen zo hoog op dat in 1938 de situatie financieel onhoudbaar was geworden. De wielersbaan van onze gemeente was niet rendabel genoeg en in de jaren 1938-39 werd het hout van de baan al verkocht.

Velodroom van Mol. Te koop alle soorten geriefhout voortkomende van den velodroom. Alle inlichtingen, belastingen enz. bij Frans Ooms, café Velodroom, Mol. (Het Annoncenblad van Moll)

‘Mijn schoonbroer die in de oude Molenstraat woonde, heeft nog een hoop van de afbraak gekocht en ik heb een deel ervan gebruikt voor een houten plafond’, vertelde Rik Berghmans (1900-1988) uit de Hooistraat.

Meerdere personen trokken naar de verkoop, ook de vroegere coureur Karel Cornelissen, vermoedelijk om ermee een planken vloer in zijn zaaltje te leggen.

In die wereld van lokale velodrooms en wielervedstrijden was Karel Cornelissen in de beginjaren 1920 een hoofdrolspeler in onze regio. Op de lokale pistes als Geel, Leopoldsburg en Heist-op-den-Berg was hij een vaste klant.

Vermoedelijk heeft zijn broer Louis, die vijf jaar ouder was en van beroep velomaker in de Veldstraat (nu Martelarenstraat), hem gepusht in die sport.

Zijn kameraad Jan Nuyts was daarbij zijn toeverlaat, want die vergezelde hem meestal. Als Karel met zijn moto naar een wielervedstrijd reed, zat Jan erachter op, met de ‘koersfiets’ over zijn schouder geslagen.

Een zekere Cornelis uit Leopoldsburg werd zijn eerste vaste piste-partner, later Fons Verhoeven uit Mol.

Karel Cornelissen behaalde zijn beste resultaten op de velodrooms.

We noteren uit Het Anncenblad van Mol enkele van zijn uitslagen:

Velodroom Leopoldsburg

6 juni 1920: 3. Cornelissen-Camp, 33 punten op 2 ronden

Velodroom Gheel

19 juni 1920: Grote 8-Uren-Koers per ploegen op Amerikaans, alle ½ klassement met premie. De sterkste ploegen zijn aange-worven, o.a. Cornelissen-Frederickx

Sportliefhebbers, men gaat een vinnigen kamp tegemoet, temeer de schoone straffe ploegen die zeker vertrekken; het zal span-nen in den velodroom. De koersen zullen opgeluisterd worden door de alomgekende Koninklijke harmonie 'De Minerva'.

Velodroom Heyst-op-den-Berg

29 Mei 1921: 60 km. per ploeg: 2e Cornelis-Cornelissen, op velo Bristol

Velodroom La Louvière

5 juli 1921: Snelkoers: 4e Ch. Cornelissen, op velo Bristol Austra-lische koers in serie: 1e Ch. Cornelissen, op velo Bristol, in finale: 1e Ch. Cornelissen, op velo Bristol

80 km. per ploeg: 1e Ch. Cornelissen-Cornelis, op velo Bristol

Velodroom Gheel: 75 km. 1e prijs met 2 ronden voorsprong: K. Cornelissen

Ook op de weg veroverde Karel Cornelissen enkele mooie plaatsen.

Koersuitslagen van Mei 1923 op velo Anglo Belge:
Desschel: 90 km., 27 deelnemers: 6^e prijs K. Cornelissen

Koersuitslagen Herck-La-Ville, 30 Sept. 1923: 2^e Cornelissen

Karel Cornelissen heeft zo een stukje geschiedenis van het baanwielrennen in de eerste jaren van 1920 mee helpen schrijven.

Maar plotseling stopte hij met koersen. Voor zijn fans gebeurde dat op een onverklaarbare wijze en zelfs de plaatselijke pers leek aangeslagen.

De onoverwinbare ploeg Cornelissen-Verhoeven op de piste.
Waarom verbreking einde seizoen?

Cornelissen-Verhoeven zijn gedислоkeerd (uit elkaar gerukt).
Eerstgenoemde heeft het paard gestald, terwijl de laatste doelloos verder slentert. En waarom zulks?

Het Annoncenblad van Moll, 1923

Het Annoncenblad van Moll was in die jaren erg bezorgd om de wielersport. De Molse renners werden wel kritisch bekeken, maar toch vooral aangespoord verder te doen:

Enkele beschouwingen Wielersport (juli 1924)

Cornelissen-Verhoeven – De schrik der beginnelingen op de piste in 1923. Steeds hielden ze de Mollsche kleuren hoog en leidden ze ter zege! Beide renners zijn één en koesterden ons hoop voor de toekomst. Partijdigheid kwam tot stand door niet samenwerkende ondersteuning en aanmoediging.

En dan is men verwonderd dat een renner als Karel Cornelissen van 't sporttoneel verdwijnt, terwijl Fonske Verhoeven doelloos verder sukkelt! Eerstgenoemde is dus niet meer op uitvoerend

sportgebied, terwijl de laatste fel schipbreuk leidt en alleen nog op 't droog geraken kan door bemiddeling onzer steun en aanmoediging.

Waarom Karel Cornelissen zo plotseling de fiets aan de haak heeft gehangen, kunnen we uit de plaatselijke bijdragen niet uitmaken. Wel hoorde zijn zoon Jan hem ooit zeggen:

Om naar mijn werk te rijden en door mijn verplaatsingen naar de wedstrijden heb ik toch een 8-tal 'motocycletten' versleten. Met het wielrennen kon men zijn boterham niet verdienen. Zelfs als ik twee koersen per week won, verdiende ik minder dan een week diamantslijpen.

De Lim, de diamantslijper

Tijdens zijn rondzwervingen als wielrenner was Karel Cornelissen in contact gekomen met diamantslijpers uit Herenthout en omstreken. Hij vond dat daarmee meer te verdienen viel dan als 'coureur' en hij werd voltijds diamantslijper.

De eerste jaren werkte hij in de diamantdorpjes Herenthout en Herentals. Later heeft hij ook een tijdje diamanten geslepen in een atelier van zijn oom Fons Cornelissen uit de Veldstraat (nu Martelarenstraat). Elke morgen zagen ze hem dan met zijn diamantschijf op zijn rug naar de Veldstraat rijden.

De diamantslijpers waren toen wel mannen die nogal goed verdienen. Maar tijdens de crisisjaren in de jaren dertig hadden ze het wel moeilijk en door de oorlog van 1940 ging deze nijverheid in Mol helemaal ter ziele.

Louis Cornelissen (°1926) uit de Martelarenstraat vertelde tijdens zijn gouden bruiloft in 2000 het volgende over de Lim, zijn oom Karel Cornelissen:

Mijn vader was een metselaar en mijn moeder zat enkele jaren in de diamantbewerking. Mijn oom Karel Cornelissen, de Lim in de volksmond, ging de ruwe diamanten ophalen in Herenthout, toen een bekend diamantdorpje. Naast onze ouderlijke woning in de Veldstraat was er een atelier met zes slijpmachines, die verbonden waren met een lange drijfband.

Mijn moeder moest de diamanten snijden met een werktuig dat op een naaimachine met trappers leek. Zij had dat werk geleerd in de Pelikaanstraat in Antwerpen.

De diamantslijperij in de Veldstraat heeft het maar een drietal jaren volgehouden, van 1937 tot aan het begin van de Tweede Wereldoorlog in mei 1940.

Anna Vandenweyer (°1922) was getrouwd met Marcel Van de Putte en ze woonden in de Martelarenstraat. Ook zij werkte een tijdje in een diamantslijperij:

Den Blanc, Louis Geuens was zijn echte naam, had in de Nieuwstraat een diamantslijperij. De ingang van de slijperij lag in de Veldstraat.

Daar werkten den Blanc, Rik en Marie Schoeters, De Lim en ik als leermeisje. Ik moest vooral de diamanten snijden. Ik bezit nu nog altijd de loep van toen.

Toen de mobilisatie in 1939 uitbrak en de jongens soldaat moesten worden, reed ik alle dagen naar de Collegestraat in Geel om de stiel verder te leren. Op 10 mei 1940 brak de oorlog uit en sindsdien werd de diamantslijperij in de Veldstraat niet meer opgestart.

Die kleine ateliers van de diamantslijpers in de wijk Ginderbroek waren niet zo een curiositeit als we misschien in onze gedachten hebben.

We koppelen de diamant meestal aan Antwerpen, maar die industrie vond ook ingang in de dorpen Herenthout, Grobbendonk, Nijlen, Vorselaar en Berlaar in de Midden-Kempen. Die diamantnijverheid zwermde vervolgens zelfs verder uit naar de Zuid-Kempen. In Geel waren in de jaren 1920-30 een tiental slijperijen, de eerste rond 1910. In de 'wasserij' (nu Bezoekerscentrum Natuurpunt) aan de watermolen van Meerhout was ook een tijdje een diamantslijperij gevestigd.

De Antwerpse diamantairs verdeelden de ruwe grondstof aan tussenpersonen, de 'entrepreneurs' genoemd, die op hun beurt de ruwe diamantjes aan de slijperijen bezorgden. In de Kempense ateliers werden traditioneel vooral de kleine diamantstenen bewerkt.

Zelfs in 1912 bouwde een zekere Jan De Decker uit Antwerpen in Mol twee fabriekshallen voor een diamantslijperij in een zijstraatje tussen de Statiestraat en de Rozenberg, de huidige Guido Gezellestraat.

We vermoeden dat zijn uitwijkplan naar ons dorp geïnspireerd was door de grote voordelen van een vestiging in een 'lage loongebied', waartoe onze streken toen zeker behoorden.

In augustus 1911 kondigt het plaatselijk weekblad Gazet van Moll de komst aan van een diamantbedrijf:

Kortelings zal alhier een diamantslijperij tot stand gebracht worden. Reeds zijn de noodige gronden aangekocht.

In een aankondiging van mei 1912 bevestigt de heer De Decker zelf in 'Het Annoncenblad van Moll' de oprichting van zijn diamantslijperij:

... Een diamantslijperij is nu ook gebouwd te Mol en is sinds eenige dagen in werking. Zij is gelegen op de weg van de Statiestraat naar

Rozenberg en hoort toe aan M. De Decker, een der bekwaamste vakmannen van Antwerpen.

Voorlopig zijn er 24 molens geplaatst, waarvan er volgende week 5 in werking zullen zijn. De machienen kunnen echter 100 molens doen draaien ...

Ook het plaatselijk weekblad 'Gazet van Moll' brengt in mei 1912 verslag uit van haar bezoek aan het bedrijf en meteen volgt er een oproep tot leerjongens:

Deze week hadden wij het genoeg een bezoek te brengen aan de diamantslijperij van M. Jan De Decker, die ons op gulhartigste wijze ontving. Met de grootste liefalligheid toonde hij ons de verschillende bewerkingen die het edelgesteente ondergaat tot in de minste bijzonderheden.

Deftige en werkzame jongelingen, die zouden genegen zijn het bewerken van den diamant aan te leeren, kunnen zich altoos aanbieden bij den heer De Decker. Eene schoone toekomst staat hen te wachten.

Maar in 1914 brak de Eerste Wereldoorlog uit en van dan af was er in de weekbladen geen sprake meer van een diamantfabriek op de Rozenberg. Ze heeft dus maar enkele jaren gedraaid, ook al omdat Jan De Decker met de noorderzon verdwenen was.

Wel werd de weg ernaartoe de Diamantstraat genoemd.

Nieuwe Cinemazaal 'Moll-Palace' in de Diamantstraat (vroeger diamantslijperij Moll). (1919)

Vier nieuwgebouwde huizen zijn uiterhand te koop, gelegen te Moll in de Diamantstraat. Te bevragen bij Karel Vleugels, Statiestraat, Moll. (1920)

Na die oorlog werd in 1919 de droogzolder van de bovenverdieping van de diamantateliers als een cinemazaal ingericht. Het werd Moll Palace. Deze filmzaal was echter ook maar een kort leven beschoren. In 1920 opende de firma J. Van Rosendaal in deze gebouwen een bijhuis van de sigarenfabriek 'De Morgenpost' van Essen met als adres Diamantstraat 6. Deze firma was er actief tot 1924. In 1924 huurde de Vrije Intercommunale Vak- en Nijverheidsschool van Mol de fabriek voor een jaar en kocht ze daarna definitief aan. In 1930 veranderde de gemeente Diamantstraat in Guido Gezellestraat.

Café bij Anna van de Lim

Hoewel hun café officieel 'Ter herberge van Karel Cornelissen' of 'In de Hoek' heette, ging de zaak in de wijk toch door het leven als 'Bij Anna van de Lim'.

Anna was een flinke vrouw en ze regelde het zaakje in de herberg zowel achter als voor de tapkraan. Iedereen voelde er zich vlug en gemakkelijk thuis. Ze hadden een ruim café met een stevige hoektoog achteraan en een biljart ernaast.

Als tijdens de Tweede Wereldoorlog luchtalarm was, dan schoof de Lim zijn biljart tot tegen de muur. Bij hevig luchtalarm kroop hij met zijn gezin eronder en dan had hij steeds een beitel en een hamer bij zich, zodat bij een bombardement van zijn woning hij een gat in de muur kon kappen om zo vanonder het puin buiten te geraken.

Tot enkele jaren na de Tweede Wereldoorlog waren de kermissen de hoogtepunten in het ontspanningsleven van elke wijk. Ze bloeiden als nooit tevoren.

Op zondag, maar vooral tijdens de kermis van Ginderbroek en de bals, had Anna hulp nodig van grotere meisjes uit de buurt. Zo kwa-

men Emma Hannes, Louisa en Irma Schroyen, Irma van de Juin en Yvonne Nuyts, allen uit de achterliggende Polderstraat, vaak helpen. Om vijf uur in de namiddag of zelfs nog vroeger stapten groepjes meisjes van overal naar de kermis, arm in arm, over de hele breedte van de weg. Achter hen liepen of reden de jongens aan. In het zaaltje van Anna van de Lim was er met de wijkkermis drie dagen 'spel', wat betekende dat er muziek was en er mocht gedanst worden. Dan legde ze een 'plancher' in het lager gelegen gedeelte van de vloer van het zaaltje en de brouwer zette een taptoog.

Jongeren onder de achttien mochten niet in cafés en danszalen komen. De veldwachters moesten in die jaren vooral van de gemeentesecretaris Jonghmans een oogje in het zeil houden. Dat deden ze ijverig. Gelukkig had elke danszaal wel een 'nooduitgang'. Bij onraad zocht bijvoorbeeld de minderjarige Regine van Jef van de Keizer (Meeus) uit de Korenbloemenstraat eens haar toevluchtsoord onder het theatertje van de zaal van de Lim, waar ze zich schuil hield tussen de duivenkorven.

Anna van de Lim tapte 'Jack-Op, een biermerk dat nogal wat klanten lokte, en dat geleverd werd door biersteker De Tand van Balen, die getrouwd was met de zuster van Anna. In het café van Anna van de Lim was het altijd druk met haar vaste stamgasten en de vele officiële verkopeningen, maar ook omdat de duivenbond 'De Vrije Duif', de mijnwerkersbond Sinte-Barbara en de kermismuziekvereniging 'De Vrije Vrienden' er hun lokaal hadden. In het zaaltje had daardoor geregeld een bal of een teerfeest plaats.

Bal – Op Dinsdag 1 januari 1934, Nieuwjaarsdag, om 6 uren, geeft de vissersmaatschappij haar eerste bal bij Karel Cornelissen (Lim), Ginderbroek. Den welgekenden 'Modern Jazz' van Rosselaar zal er zijn.

Bal – Op Zondag 22 December 1935 om 6 uur groot bal van F.C. Moll-Sport bij Karel Cornelissen (De Lim), Ginderbroek, Moll.

Werkmanswoning te Ezaart 16 te Mol te koop ter herberge van Karel Cornelissen (Lim) te Mol-Ginderbroek.

Hooiverkopen te Mol op maandag 12 juni 1943.
Vergaderen bij K. Cornelissen (Lim) om 9 uur voormiddag.

Te verkopen een bestgelegen werkmanswoning te Mol op de Steenweg naar Meerhout ten verzoeken van wed. Nys-Nuyts en kinderen op woensdag 30 juni 1943 om 9.30 uur voormiddag ter herberge van Karel Cornelissen (Lim) te Mol-Borgerhout.

De periode na de bevrijding waren gouden jaren voor de herbergen. Ook Anna van de Lim profiteerde mee, vooral omdat ze haar danszaaltje openzette voor de vele Engelse soldaten die in de buurt gekantonneerd waren.

Bijna elke avond werd er gedanst en meisjes uit de wijk, maar ook uit Heidehuizen en Ezaart, werden erdoor aangetrokken.

‘Wij mochten daar niet komen’, vertelde Stans Beyens die toen recht tegenover het zaaltje woonde, ‘want we waren nog te jong. Maar mijn vriendinnetjes en ik liepen toch stiekem het raam voorbij om binnen te loeren. Dat was me daar wat! Hoe die soldaten met die meisjes dansen! We waren er jaloers op.’

Een paar maanden voor de kermis trommelde het kermiscomité alle muzikanten van de wijk bijeen. Ze noemden zich ‘De Vrije Vrienden’. Jef van de Keizer (Meeus) uit de Korenbloemenstraat nam als dirigent het roer in handen. Hij kocht de partituren en leidde de repetities in het

zaaltje van de Lim. Die muzikanten hebben in 1948 er zelfs toneel gespeeld om een 'groskès' te kunnen kopen.

De Vrije Vrienden, Ginderbroek, Mol
Zaal K. Cornelissen, bij de Lim

Grote bonte avond
Non stop programma
Humor - Muziek - Swing - Zang - Voordracht - dans - Klucht
Op Zaterdag 7 en Zondag 8 Februari 1948
Doek stipt om 7 uur.

Karel Cornelissen was ook een duivenmelker en het lokaal van de duivenbond 'De Vrije Duif' was bij hem gevestigd. Het zaaltje naast hun café was erg geschikt voor het inkorven van de duiven.

Het was de tijd dat de duivensport nog een echte volkssport was en haar glorie tijd beleefde. Het houden van duiven verenigde toen vele vormen van ontspanning, zoals weddenschap, gezelligheid in de herberg, rivaliteit in woord en daad, ontspanning thuis, dierenliefde en kennis. Door de talrijke duivenmelkers van Ginderbroek, Ezaart en Heidehuizen had Anna van de Lim telkens een druk weekend.

'De Vrije Duif' Ezaert, bij CH. Cornelissen, Ginderbroek-Mol
Op Zondag 26 April 1936 grote liefdadigheidsprijskamp uit Quiévrain ten voordele van de 'Kas van Onderlinge Bijstand van het Vrijwillige Brandweerkorps' van Moll

Menigvuldige schapprijzen zullen te verspelen zijn, waaronder van grote waarde die gratis geschonken zijn door liefdadige burgers van Moll. De zuivere opbrengst van deze prijskamp zal gestort worden in de hierboven gemelde inrichting.

Duivenliefhebbers uit Moll en omstreken, zet dien dag alle conchensiegeest (consequentiegeest) opzij en neemt deel aan dezen liefdadigheidsprijskamp met een groot aantal duiven.

Inkorving: Zaterdag 25 April van 4 tot 5.30 uur stipt. Het bestuur.

Duivenbond De Vrije Duif, Ginderbroek

Uitslag prijskamp Quiévrain zondag 22 mei 1938:

1. Cornelissen K., 2. Dierckx Fr. Millegem, 3. Cornelissen K., 4. Beyens Jules Hei, ...tot 57 prijzen.

De Vrije Duif, Ginderbroek – Zondag 18 juni 1939 Tours, provinciale prijskamp met dubbel spel. Inkorving vrijdag 16 juni van 5 tot 6 uur in het lokaal 'De Vrije Duif' bij Ch. Cornelissen (De Lim), Ginderbroek 78 te Mol.

Liefhebbers van fondspel, speelt mee, want gij hebt nu de gelegenheid om zonder grote verplaatsingskosten fond te spelen. Het bestuur.

In het zaaltje werden in de winterperiode ook kegelwedstrijden gehouden. De kegelbaan had wel een aparte vorm met een korte aanloopstrook, naar het einde toe een breder uitlopende plank en ten slotte het platform met de kegels.

Een jaar na de bevrijding kocht de Lim de woning naast zijn herberg en zodoende kon hij het zaaltje achteraan vergroten met een theater-tje. Iemand van Turnhout huurde in de volgende winterperiode de zaal om cinema te spelen. Hij spande een wit doek op het podium, plaatste enkele rijen klapbanken en stelde achteraan een projector op een verhoog. Biersteker Dolf Borms is er ooit met zijn vader en moeder op een namiddag naartoe geweest.

De weerklank zal echter te klein geweest zijn, want die cinema heeft niet lang stand gehouden.

Door de opkomst van de personenwagen, de cinema en de televisie minderde het uitgaansleven in de buurtcafés zienderogen en in 1955 stopte Anna van de Lim met haar café.

Het zaaltje werd nog door de duivenbond gebruikt en het café af en toe, zoals bij volgende openbare verkoop:

*Prachtige bouwgronden te koop in het Peerdskerkhof
Zitdagen: Provisoir op Woensdag 27 Februari. Definitief op
Woensdag 6 Maart 1957, telkens te 17.30 uur, ter herberge 'De
Vrije Duif' te Mol, Ginderbroek (oud café De Lim).*

Na enkele jaren van leegstand van de caféruimte verhuurde de Lim zijn herberg eerst aan Jan Driesen en vervolgens aan zijn zoon Marcel, de bekende Molse wielrenner.

Daarna namen 'Tanneke' Mertens en haar man Jean Geerinckx de zaak over en de uitbating bloeide weer even op, vooral omdat de beestenkooplui van het slachthuis er hun stamcafé van maakten.

Ze waren tooghangers met een dikke portefeuille. Op de hoek van de toog ging het soms om grof geld.

'Peeën' noemden ze het kansspel.

Soms had iemand bijvoorbeeld bloedworst meegebracht en die werden in een pan op de kachel van de herberg gebakken. Iedereen schoof aan rond de tafel die het dichtst bij de kachel stond en ook andere stamgasten of de facteur en de bakkersgast die toevallig langskwamen, werden op de dis uitgenodigd. Wat werd er dan gesmuld.

Tanneke was dan de vrolijke vrouw die er graag bij was. Maar door haar ruwe stem en haar vloeken wekte ze achterdocht op en werd in de buurt toch wat met argwaan bekeken, hoewel ze de goedheid zelve was. Er werd soms meer gedronken dan betaald of ze zei nogal vaak: 'Drink er maar ene van mij.'

Het kon niet blijven duren en op zeker ogenblik kon ze de huur en de sociale lasten niet meer betalen.

Ze werd in 1962 zozegzegd failliet verklaard.

Het café van Jan van de Lim bleef vanaf dan onbewoond achter.

Ginderbroekkermis met achter de tapkranen v.l.n.r. Mathilde Sels, de vrouw van Rik Heylen, uitbater Jean Geerinckx, Rik Heylen ook Baske genoemd, Tanneke Mertens, iemand van Achterbos die tijdens de kermissen in de herbergen ging helpen en nog een stamgast. Op de achtergrond de prijslijst en de reclameplaten van hun biermerken: Wielemans en Jack-Op.

Jan van de Lim (1932- 2018), de garagist

Intussen werkte hun zoon Jan in de garage van Et. Tuerlinx in Herenthals. In 1951 huurde Tuerlinx het zaaltje van de Lim om zijn garagebedrijf met een tweede vestiging uit te breiden.

Een annonce uit 1956 bevestigt dat:

**De nieuwe Chevrolet 1956 is aangekomen bij
Et. Tuerlinx
Sint-Jansstraat 112-118, Herentals - Tel. 12
Ginderbroek 78, Mol - Tel. 649**

Maar in 1957 nam Jan de garage in zijn ouderlijke woning van zijn baas over en doopte ze om tot 'Garage De Lim'.

Hij kreeg meteen een agentschap voor Mercedes-Benz om in 1959 al door te groeien tot hoofdconcessionaris van Mercedes voor de streek.

Jan Cornelissen begon als 25-jarige een eigen garage in Mol na zijn studies voor automecanicien. Hij koos voor Mercedes omdat het merk in Mol nog niet was vertegenwoordigd.

'Ik weet nog heel goed dat ik het eerste jaar 17 auto's heb verkocht, het tweede jaar waren er dat al 37', vertelde hij ooit over de beginjaren.

De garage naast hun woning aan het Borgerhoutsenpleintje, nu pleintje met benzinstation Texaco.

toverni
en tijds

**tot uw
dienst**

te MOL
Stel vertrouwen in de concessionaris
Garage De Lim, J. Cornelissen
Ginderbroek, 78 MOL - Tel. (014) 317.66.
MERCEDES-BENZ

A vintage advertisement for Mercedes-Benz. It features the Mercedes-Benz logo (a three-pointed star in a circle) at the top. Below the logo, the text reads "toverni en tijds". The main headline is "tot uw dienst" in a large, bold, sans-serif font. Below this, it says "te MOL" and "Stel vertrouwen in de concessionaris". The name of the garage, "Garage De Lim, J. Cornelissen", is printed in a bold font, followed by the address "Ginderbroek, 78 MOL" and the telephone number "Tel. (014) 317.66.". At the bottom, the words "MERCEDES-BENZ" are printed in a bold, all-caps font.

Annonce uit 1960.

In 1959 verhuisde hij naar een groter pand in Mol-Ezaart 273-277 en werd zijn bedrijf hoofdconcessionaris van Mercedes.

De gouden bruiloft van Anna en Karel Cornelissen in 1974 voor hun versierde garage in Ezaart en omringd door Yvan en Rudy, twee van hun kleinkinderen.

Tegelijk blijft de naam van ondernemer 'Jan van de Lim' onlosmakelijk verbonden met de voetbalclub KFC Ezaart, omdat hij de oprichter is van het sportcomplex Kaberuyv, waar het elftal voetbalt.

In 1981 verhuisde de afdeling personenwagens van de Mercedesgarage naar de nieuwe gebouwen aan de Molsebaan in Rosselaar te Balen. De garage in Ezaart-Mol richtte zich vooral op carrosserieherstellingen en lichte bedrijfswagens.

In 1986 kwam er een einde aan de concessie met Mercedes en sindsdien werkte Jan van de Lim als onafhankelijke verdeler van dat merk.

De leegstaande, ouderlijke woning op de hoek van Borgerhoutsendijk en Ginderbroek werd in 1985 afgebroken. Het terrein werd een braakliggend perceel dat door de omwonenden vooral als parkeerterrein werd gebruikt.

Sinds 1996-97 staat er de Residentie Kaberuyv, Ginderbroek nr. 96. De naam is een samenvoeging van de eerste twee letters van de vier kinderen van Jan van de Lim: Karel, Benny, Rudy en Yvan.

Residentie Kaberuyv in Ginderbroek.

Jan van de Lim bij zijn vijfenzestigste verjaardag in 1997 met zijn vier zonen: (Benny, Yvan, Rudy en de gekwetste Karel op een stoel.

In 2013 ging Garage De Lim in Rosselaar-Balen ook van start met een Opel-concessie.

Als toemaatje willen we nog even twee zonen van Jan van de Lim aanhalen die de lokale, zelfs de nationale sportpers hebben gehaald.

Karel, de oudste zoon van Jan van de Lim, werd een bekend voetballer. Zijn loopbaan kunnen we als volgt samenvatten: bij de jeugd van FC Ezaart, Mol Sport, Beringen FC en Lierse, en dan vanaf 1976 als prof bij Lokeren, Beringen, Lierse, St.Niklaas, Cercle Brugge, Beer-

schot, Sint-Niklaas, SV Mol, Poederlee, Wezel Sport, RSV (Rijsberg-Schoor) en Mol Sport. Zijn veldpositie was aanvaller of middenvelder. Een verslag van de wedstrijd Cercle Brugge – KV Mechelen: 1 – 1 Aad De Mos, trainer van KV Mechelen, was bijzonder tevreden met één punt in Cercle Brugge: ‘Met verlies had ik mij ook kunnen verzoenen, want Cercle was zoveel beter. Cercle is vooral een collectieve ploeg, en dat had ik al bij eerdere matches gezien. Bojovic vind ik een schitterende voetballer, en ook de twee spitsen Krncevic en Cornelissen zijn van topklasse ...’ D.C.

Tijdens zijn jeugdperiode speelde Karel interlands met de nationale beloften, junioren en militaire selecties en werd in 1977 zelfs Europees kampioen met de UEFA-junioren.

Zijn trainersloopbaan begon bij de fusieclub Rijsberg-Schoor en eindigde in Dessel Sport.

Karel in de paarse en witte clubkleuren van AC Beerschot.

Yvan van Jan van de Lim was bij de wielerveerjd als nieuweling en junior een allerbeste coureur met tientallen bloemtuilen, onder meer in de Ronde van Limburg en een 2de in de Prijs Eddy Merckx.

Yvan na een overwinning omringd door zijn ouders en beste supporters.

Klierkoorts had hem wel meer dan een half jaar buiten strijd gehouden. Na zijn overstap naar de Liefhebbers won hij bij zijn derde koers al een eerste prijs.

Maar op het einde van het seizoen volgde de ontgoocheling: 'Wat ik gezien heb, daar doe ik niet aan mee. Ik stop er mee.' Hij hield woord.

De Lim, de toegeworpen naam van Karel Cornelissen, was de start van een ondernemersgeneratie die bekend werd in Mol, Balen en omstreken.

Het familiebedrijf De Lim hield wonderwel stand in het altijd grillige bedrijfsleven. Garage De Lim telt thans ruim een 20-tal werknemers.